

Arrest

**nr. 53 079 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WUYTS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 9 april 2010 en heeft zich vluchteling verklaard op 14 april 2010.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 20 april 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 14 juni 2010.

1.3. Op 20 augustus 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 augustus 2010 aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Abadan en bent u Iraans staatsburger. In het begin van het jaar 1386 (2007) leerde u M.(...) S.(...) H.(...) (O.V.: 6.612.059) kennen. Zij is van Arabische origine en afkomstig uit een streng conservatieve familie. U wenste met haar te huwen en zond uw ouders naar haar familie met een huwelijksaanzoek. Haar familie was erg kortaf tegen uw ouders en wees het aanzoek af. Niettemin bleven jullie in contact met elkaar. Op een dag, een twintigtal dagen na deze afwijzing, werden jullie op straat gecontroleerd door agenten van de Niruyeh Entezami (reguliere politie). Ze vroegen naar jullie relatie en u zei dat ze uw nicht was. De agenten geloofden jullie niet en namen jullie mee naar het politiekantoor. Daar contacteerden ze de familie van M.(...). Toen haar familie begreep dat jullie de relatie bleven onderhouden, sloegen de broers en neven van M.(...) u. Ook M.(...) kreeg enkele klappen en werd door haar familie meegenomen. U bleef nog 48 uur aangehouden, tot uw vader u vrij kreeg op borg. Hij moest daarvoor de eigendomsakte van een stuk grond neerleggen. Twee dagen later probeerde de familie van M.(...) uw ouderlijk huis in brand te steken. Zij smeten ook voortdurend met stenen naar het huis. Daardoor moesten uw ouders verhuizen. Enkele dagen later vielen de neven van M.(...) u op straat aan. Ze bezorgen u daarbij een gebroken neus en staken u tweemaal met een mes in uw armen. U had schrik het contact met M.(...) nog verder te onderhouden en einde 1386 (begin 2008) kreeg u van M.(...) te horen dat zij een tijdelijk huwelijk (sigheh) was aangegaan met haar neef. Minder dan een maand na het huwelijk contacteerde M.(...) u opnieuw en meldde u dat zij zwanger was. Één maand nadat u dit nieuws had ontvangen vluchtten jullie naar Karaj, nabij Teheran. Jullie hadden immers schrik vermoord te zullen worden. In Karaj beviel M.(...) met behulp van een vrouwelijke gynaecoloog van een zoon, D.(...). Na ongeveer twee jaar in Karaj te hebben verbleven, besloten jullie het land te verlaten. Jullie verlieten Iran illegaal via Orumiyeh richting Turkije. Jullie legden de hele rit naar België af in twee vrachtwagens. Op 9 april 2010 werden jullie door de vrachtwagenchauffeur in Bilzen achtergelaten, alwaar jullie hulp kregen van het OCMW. Op 14 april 2010 vroegen jullie asiel aan bij de Belgische autoriteiten. In geval van terugkeer vreest u de doodstraf voor overspel (zena).

B. Motivering

Er dient vastgesteld te worden dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van uw identiteit of uw relaas. Uw origineel geboorteboekje (shenasnameh), waarmee u zowel uw identiteit zou kunnen bewijzen als het feit dat u ongehuwd zou zijn, zou zijn afgenomen door de smokkelaar in Orumiyeh. Echter, u had nog geen enkele moeite genomen deze terug te krijgen (CGVS p.6). Nochtans hebt u deze smokkelaar met behulp van een familielid gevonden (CGVS p.8). Evenmin legde u een duplicaat neer van uw geboorteboekje, hoewel u reeds in uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangaf dat u zou proberen aan een dergelijk duplicaat te geraken (DVZ-verklaring vraag 21). Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarover nog niet gesproken te hebben met het thuisfront, noch te weten hoe u dit moest aanvragen. Uw contact vanuit België met uw familie ging enkel over hoe alles gaat (CGVS p.7). U gaf bovendien tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat, als het dringend is, u een duplicaat zou kunnen verkrijgen (CGVS p.7). Tot op heden legde u weliswaar noch uw origineel geboorteboekje, noch een duplicaat ervan neer. Daarenboven verklaarde u na uw arrestatie op borg te zijn vrijgelaten. Uw vader diende een eigendomsakte van een stuk grond in te leveren als borg (CGVS p.12). Gevraagd naar bewijzen van deze borgstelling, repliceerde u dat zoiets niet gegeven wordt bij dergelijke korte arrestaties (CGVS p.12). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt echter dat u ook dit element gemakkelijk kan staven. De Iraanse autoriteiten zetten immers een aantal stempels op de akte die als borg dient. Door aan het Commissariaat-generaal (een kopie van) deze eigendomsakte te bezorgen, waaruit blijkt dat deze als borg heeft gestaan, zou u alvast dat element van uw relaas aannemelijk kunnen maken, quod non. U kreeg immers nog vijf dagen de tijd om een bewijs van de borgstelling neer te leggen (CGVS p.12). Tot op heden heeft u dit evenwel niet gedaan, dit terwijl de u toegekende termijn van vijf dagen intussen ruimschoots is overschreden. Evenmin deelde u mij tot op heden enige geldige verklaring mee voor uw nalaten het gevraagde bewijs aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. Bovendien bent u niet op de hoogte of er zich naar aanleiding van uw vluchtrelaas een gerechtelijke procedure tegen uw persoon heeft ontvouwd (CGVS p.9) Van een asielzoeker kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij een oprechte inspanning levert om zijn aanvraag te staven en te concretiseren. Uit bovenstaande vaststellingen is gebleken dat u die inspanning niet levert.

Bovendien zijn er een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden waar te nemen tussen de verklaringen van u en uw partner die mij er toe doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas. Zo zijn de verklaringen van u en uw partner m.b.t. de feiten die aanleiding zouden hebben gegeven tot jullie vertrek naar Karaj alles behalve eensluidend. Wat de arrestatie betreft verklaarde u dat jullie door drie wandelende agenten werden tegengehouden en ongeboeid naar het politiekantoor werden gevoerd (CGVS p.10-11). Uw partner echter verklaarde dat de agenten uit een auto stapten en dat ze u geboeid hebben weggevoerd (CGVS M.(...) S.(...) H.(...) p.12). U situeerde deze arrestatie in de vierde of de vijfde maand van 1386 (juni-augustus 2007). Het tijdelijk huwelijk van uw partner met haar neef vond volgens uw verklaringen plaats aan het einde van 1386 (maart 2008) (CGVS p.10, 13). Uw partner echter verklaarde dat zij na de arrestatie nog een jaar contact met u onderhield alvorens in het tijdelijk huwelijk te zijn gedwongen (CGVS M.(...) S.(...) H.(...) p.14-15). U stelde voorts dat uw partner u minder dan een maand na het afsluiten van het tijdelijk huwelijk meldde dat ze zwanger was. Dit betekent aldus dat zij u begin 1387 (april 2008) hierover zou hebben ingelicht (CGVS p.13-14). Een maand na het vernemen van het nieuws van de zwangerschap zouden jullie dan naar Karaj gevlucht zijn (CGVS p.14). Uit de verklaringen van uw partner echter blijkt dat jullie zoon D.(...) geboren is op 15/12/1387 (5 maart 2009) (CGVS M.(...) S.(...) H.(...) p.4). Gezien een normale zwangerschap negen maanden duurt dient de conceptiedatum ergens in de derde maand van 1387 geplaatst te worden (juni 2008), maar dan leefden jullie, afgeleid uit uw verklaringen, reeds in Karaj.

Tevens verklaarde u tien dagen voordien door uw partner van het nakende huwelijk op de hoogte te zijn gebracht (CGVS p.13). Uw partner echter verklaarde pas op de dag van het huwelijk zelf door haar moeder op de hoogte te zijn gebracht, en u die dag of de dag erna ingelicht te hebben (CGVS M.(...) S.(...) H.(...) p.15). U verklaarde voorts tussen het huwelijk en het vertrek naar Karaj elkaar niet meer te hebben ontmoet en slechts zelden contact te hebben onderhouden (CGVS p.14). Uw partner daarentegen verklaarde na haar huwelijk nog voordurend met u in contact te hebben gestaan en met elkaar afgesproken te hebben, alleen weet zij niet meer hoe vaak (CGVS M.(...) S.(...) H.(...) p.15-16). U verklaarde één maand na de zwangerschapstest naar Karaj te zijn vertrokken (CGVS p.14); uw partner stelde dat het één week later was (CGVS M.(...) S.(...) H.(...) p.16). U beweerde niet eerder naar Karaj te zijn getrokken, bij aankomst daar eerst twee dagen in een motel te hebben verbleven en intussen via een immobiliënkantoor een huis te hebben gehuurd (CGVS p.15). Uw partner daarentegen verklaarde bij aankomst in Karaj meteen in een huis te zijn getrokken dat u op voorhand had gevonden via een immobiliënkantoor, eventueel dankzij een voorafgaandelijk bezoek aan Karaj (CGVS M.(...) S.(...) H.(...) p.17).

Het is eveneens opvallend dat jullie beiden een verschillende naam opgaven van de gynaecologe die de bevalling van jullie zoon begeleidde en dat u verklaarde dat jullie haar meer dan twee maal bezocht hebben - ook na de bevalling - terwijl uw partner verklaarde haar maar één keer te hebben gezien vóór de bevalling en na de bevalling niet meer (CGVS p.3-4 en CGVS M.(...) S.(...) H.(...) p.4-5).

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen volledig uw geloofwaardigheid. Er kan met andere woorden geen geloof gehecht worden aan uw relaas een kind te hebben verwekt bij een uitgehuwelijkte vrouw, en voor de represailles daarvoor op de vlucht te zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52 §2, 57/6, 2° lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september (2006) tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijst verzoeker er vooreerst op dat hij thans identiteitsbewijzen bijbrengt, waarvan kopie als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd. Hij herhaalt zijn vluchtmotieven, met name dat hij gevaar loopt in Iran omdat hij en zijn partner samen een buitenechtelijk kind hebben dat geboren is uit een overspelige relatie. Hij wijst erop dat algemeen geweten is dat de Islam zeer streng is wat overspel betreft en hij herhaalt dat zijn partner M. afkomstig is uit een zeer conservatieve en strenge stam, zodat zijn vrees

voor steniging reëel is. In geval van terugkeer naar Iran, zal de familie van zijn partner M., volgens verzoeker, al het mogelijke doen om hem, zijn partner en hun kind te vermoorden. Hij vervolgt dat zijn kind bovendien niet is ingeschreven in de bevolkingsregisters aangezien het een buitenechtelijk kind betreft, zodat hij geen ziekteverzekering voor zijn kind kan afsluiten. Voorts tracht hij de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden met het relaas van zijn partner te verklaren door te wijzen op het feit dat zij een traumatische ervaring achter de rug hebben, alsook op de jonge leeftijd en de ongeschooldheid van zijn partner. Verzoeker is van oordeel dat het niet is omdat zijn verklaringen en die van zijn partner, die overigens grotendeels zeer gelijklopend zijn, op bepaalde punten van elkaar afwijken, dat de reden waarom hij gevaar loopt in Iran in zijn geheel ongeloofwaardig zou zijn. Hij besluit, onder verwijzing naar de nota van UNHCR over de bewijslast bij asielaanvragen (Office of the UNHCR, *Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*, 16 december 1998), dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, louter op basis van verzoekers verklaringen in het kader van huidige asielaanvraag, dient te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan en de feiten van zijn asielrelaas aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens uiteen heeft gezet. Minstens had hem het voordeel van de twijfel moeten worden toegekend, aldus nog verzoeker.

2.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166 392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke wijze hij de artikelen 52, §2 en 57/6, 2e lid van de vreemdelingenwet en artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 geschonden acht. Het is de Raad overigens niet duidelijk hoe artikel 52, §2 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet toe te kennen of te weigeren, hetgeen hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij geen enkel begin van bewijs neerlegt ter staving van zijn identiteit of zijn relaas en hij hiervoor evenmin een geldige verklaring geeft, (ii) hij niet op de hoogte is of er zich naar aanleiding van zijn vluchtrelaas een gerechtelijke procedure tegen zijn persoon heeft ontvouwd en (iii) een aantal tegenstrijdigheden en ongerijmdheden zijn waar te nemen tussen zijn verklaringen en deze van zijn partner, zoals uitvoerig en gedetailleerd wordt uiteengezet, zodat geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtrelaas.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167 477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164 298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163 357; RvS 21 september 2005, nr. 149 149; RvS 21 september 2005, nr. 149 148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169 217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 augustus 2010 (CG nr. 1013741), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133 153).

2.4. Waar verzoeker erop wijst dat hij thans identiteitsbewijzen voorbrengt, stelt de Raad vast dat twee documenten als bijlage aan het verzoekschrift worden gevoegd die in de inventaris van de overtuigingsstukken worden omschreven als "Identiteitsdocumenten van verzoeker". Niet alleen laat verzoeker na te verduidelijken om welke documenten het precies gaat, waarom hij deze stukken niet eerder in de procedure kon aanbrengen en hoe hij erin geslaagd is om deze documenten te bekomen, daarenboven betreffen het loutere fotokopieën, waaraan door de Raad geen bewijswaarde wordt gehecht aangezien algemeen geweten is dat fotokopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele garantie bieden op het vlak van authenticiteit. Verzoekende partij toont ook ter terechtzitting geen originele stukken, derhalve worden deze documenten niet aangenomen als bewijs van identiteit, nationaliteit en afkomst.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker tot op heden nalaat enig begin van bewijs bij te brengen van zijn bewering dat hij na zijn arrestatie op borg werd vrijgelaten en zijn vader hiertoe een eigendomsakte van een stuk grond diende in te leveren. Zoals reeds wordt gesteld in de bestreden beslissing, blijft nochtans uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt en waarvan kopie aan het administratief dossier werd gevoegd, dat verzoeker dit element van zijn relaas gemakkelijk kan staven aangezien de Iraanse autoriteiten een aantal stempels zetten op de akte die als borg dient. Verzoeker betwist deze overwegingen van de bestreden beslissing niet, noch geeft hij in het verzoekschrift enige verklaring waarom hij geen kopie van de eigendomsakte in kwestie voorlegt. De motivering van de bestreden beslissing dienaangaande blijft derhalve onverminderd overeind.

2.5. Evenmin wordt enige verklaring geboden voor de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker niet op de hoogte is of er zich naar aanleiding van zijn vluchtrelaas een gerechtelijke procedure tegen zijn persoon heeft ontvouwd. De Raad benadrukt dat van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over de evolutie van zijn voorgehouden problemen te bekomen. Actuele informatie hieromtrent is immers van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees correct te kunnen inschatten. Dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen getuigt naar het oordeel van de Raad van een manifest gebrek aan interesse, hetgeen afbreuk doet aan de ernst van zijn voorgehouden vrees voor vervolging en aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

2.6. Ook de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden tussen verzoekers verklaringen en deze van zijn partner worden in het verzoekschrift niet betwist. Verzoeker tracht deze evenwel te vergoelijken door erop te wijzen dat zij een traumatische ervaring hebben meegemaakt, zijn partner nog zeer jong en ongeschoold is, en zijn partner bovendien steeds in een beschermd wereldje heeft geleefd, onder de heerschappij van haar vader, zodat het niet verwonderlijk is dat zij overweldigd is door de gebeurtenissen van de laatste twee jaren. Volgens verzoeker is het dan ook heel aannemelijk dat haar verklaringen zo nu en dan gaten vertonen, temeer de gebeurtenissen die aanleiding hebben gegeven tot hun vlucht reeds drie jaar geleden hebben plaatsgevonden.

Dergelijk verweer kan geenszins overtuigen. Vooreerst benadrukt de Raad dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat omwille van de ervaringen die hij of zij heeft meegemaakt. Desalniettemin wordt van een asielzoeker verwacht dat hij/zij belangrijke gebeurtenissen en zeker de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst correct en nauwkeurig kan weergeven en situeren in de tijd en dit ongeacht het tijdsverloop of de traumatische ervaring. Er kan immers van worden uitgegaan dat dergelijke gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Ook de verwijzing naar de jonge leeftijd en de ongeschooldheid van verzoekers partner doet niets af aan de zwaarwichtigheid van de vastgestelde tegenstrijdigheden. Immers, ook van een "jeugdig" persoon met een geringe opleiding kan worden verwacht dat hij/zij bij machte is om voldoende duidelijke en coherente informatie te verstrekken betreffende gebeurtenissen die hij/zij persoonlijk heeft meegemaakt. De in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden blijven staande en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.7. Met betrekking tot verzoekers opmerking dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen en dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de enige asielinstantie is met onderzoeksbevoegdheid zodat op haar dan ook een zekere onderzoeksplicht rust, benadrukt de Raad dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker zelf die in de mate van het mogelijke elementen

dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De commissaris-generaal noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn en geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In casu oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de door verzoeker aangehaalde feiten ongeloofwaardig zijn aangezien verzoeker en zijn partner doorheen hun verklaringen verscheidene tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot essentiële elementen in hun asielrelaas, zoals hun arrestatie, het tijdelijk huwelijk van zijn partner met haar neef en het tijdstip waarop verzoeker hiervan op de hoogte werd gebracht, de zwangerschap van zijn partner, het feit of verzoeker en zijn partner tussen haar tijdelijk huwelijk en het vertrek naar Karaj al dan niet contact onderhielden, het tijdstip van dit vertrek, de verblijfsomstandigheden in Karaj, de naam van de gynaecologe die de bevalling van hun zoon heeft begeleid en het aantal consultaties bij deze gynaecologe. De Raad benadrukt in dit verband dat het vergelijken van verklaringen afgelegd door partners die zich beroepen op dezelfde feiten een nuttige methode is om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de voorgehouden vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van partners die hun land van herkomst hebben verlaten op grond van dezelfde asielmotieven kan in alle redelijkheid worden verwacht dat zij eensluidende verklaringen afleggen over de kern van hun vluchtrelaas.

De ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder gevoed door zijn verklaringen waaruit blijkt dat hij en zijn partner na hun beweerde vlucht uit Abadan gedurende twee jaar in Karaj nabij Teheran hebben verbleven, waar verzoeker een woning huurde en hij "*kleine werkjes deed in een restaurant of als arbeider, hier en daar*" (administratief dossier, stuk 5, p. 5 en p. 15). Verzoeker bleek derhalve in staat te zijn om in het levensonderhoud van zichzelf en zijn gezin te voorzien, hierbij geholpen door zijn vader en zijn broer (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Uit het gehoorverslag blijkt verder dat verzoeker op geen enkel ogenblik melding maakt van enige problemen die hij in Karaj met de familie van zijn partner of met de autoriteiten zou hebben ondervonden. Gevraagd naar specifieke problemen in Karaj, noemde hij enkel dat hij geen documenten had om er werk te vinden (administratief dossier, stuk 5, p. 5), problemen met de verzekering en het feit dat zijn kind geen documenten heeft omdat het niet in het ziekenhuis geboren is (administratief dossier, stuk 5, p. 15). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker met zijn gezin veilig in Karaj verbleef.

Gelet op de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratief dossier en in het verzoekschrift niet op overtuigende wijze worden verklaard noch weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan bezwaarlijk worden volgehouden dat verzoeker aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan. Hij slaagt er immers niet in de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten aannemelijk te maken aan de hand van coherente en geloofwaardige verklaringen, noch door middel van overtuigende stavingstukken.

2.8. Zoals omstandig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering een kind te hebben verwekt bij een uitgehuwelijkte vrouw en voor de represailles daarvan op de vlucht te zijn.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.10. In het verzoekschrift wordt niet verzocht om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en de Raad stelt vast dat in het administratief dossier geen elementen voorhanden zijn waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.12. Waar verzoeker in fine vraagt om in ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad er op dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS